

lade sig med fremmede Forsamlinger eller Foreninger, der i visse Tilfælde kunne blive ligesaa farlige for den danske Stat som for nogen fremmed Regjering. Der kan tænkes Forhold, hvor i fremmede Stater, — i Nabostater — Partier og Foreninger ere tilstede, der have et i høi Grad fjendtligt Sindelag mod vor Stat, og som ere eller let kunne blive mægtigere end selve Regjeringen i den fremmede Stat, hvor de bestaae. Det er jo Noget, man ofte har oplevet, at Partier, Foreninger og Forsamlinger overfløede selve Regjeringen og rive den med sig. Vi have seet det, ikke imod Kongeriget, men i Forhold til de Dele, der tidligere hørte til Monarchiet, og der kan altsaa virkelig tænkes et saadant straffskyldigt Forhold. Man kan sige: Men det er dog yderst sjældent. Ja, Gud ske Lov, det er saa yderst sjældent hos os, at Noget indgaaer Forbindelse med fremmede Regjeringer for at fremkalde Angreb paa Staten, at jeg ibetmindste ikke huffer, at der har været reist Anklage imod nogen Dansk for en saadan Forbrydelse siden Corfiz Ulfeldts Dage. Jeg troer altsaa, at der i det første Stykke af § 79 virkelig er berørt Noget, om hvilket man maa erkende, at det er muligt, at det kan indtræde, og som, hvis det indtræder, er straffskyldigt og staaer i en meget naturlig Forbindelse med den Forbrydelse, der er omtalt i § 78. Det er i begge Tilfælde Foreninger i Udlandet imod vor Stat, enten Taleren nu er om en udenlandsk Regjering eller om udenlandske Forsamlinger og Partier; begge Tilfælde ere straffbare. Gaae vi derimod til Paragraphens andet Stykke, saa seer jeg deri noget ganske andet, som slet ikke hører ind under den samme Kategori. Der er Tale om, hvad der skeer her hjemme i Tale eller Skrift; der er Spørgsmaal om Discussioner, hvorved man slet ikke sætter sig i Forbindelse med fremmede Magter eller i det Hele med nogen Fremmed, men blot her hjemme udtaler sig paa en Maade, hvoraf Fremmede kunne tage Anledning til Indblanding. Det er ikke Noget, som vi her hjemme skulle fastholde som straffbart, thi den hele Forbrydelse, som her er betegnet, er af en saadag Natur, at Straffbestemmelsen bliver overordentlig betænkelig. Straffbestemmelsen skal ogsaa ramme den, der paa anden Maade er virksom til at fremkalde

en Stemning, der skulde lette Fremmede Indgang; men hvilken Stemning, der kan gjøre dette, eller paa hvilken Maade, man kan blive virksom til at fremkalde en saadan Stemning, er virkelig overmaade vanskeligt at bestemme. Man kunde jo blive anklaget, fordi man yttrede sig mismodig over Fædrelandets Stilling, thi Mismod kunde være en Anledning for Fremmede til at blande sig i vore Forhold, til at udføre et Angreb, som de ikke vilde have udført, hvis vi vare ved godt Mod. Jeg troer derfor, at det andet Stykke i Paragraphen ikke i fjerneste Maade har den Berettigelse som det første, og at dette endnu mindre er Tilfældet med det tredje Stykke, thi dette siger ikke andet, end hvad der følger af sig selv, nemlig at er der nogen Handling, Noget, der virkelig kan betragtes som Forsøg paa de i §§ 77 og 78 betegnede Forbrydelser, bliver det at straffe; thi det falder jo ind under den almindelige Regel, at Forsøg paa en Forbrydelse er strafbart. Jeg skal endnu kun tillade mig den Bemærkning, at naar den høitærede Minister sagde, at de af mig foreslaaede Forandringer med Hensyn til Ordeuen ikke rammende det Væsentlige og ikke fjernede de Betænkeligheder, til hvilke Udvalgets Forslag kunde give Anledning, saa erkender jeg fuldkommen dette; mine Forslag gaae slet ikke ud paa at fjerne de Betænkeligheder, der mulig fra Regjeringens Standpunkt kunde reises mod den egentlige Ordning, der er foreslaaet af Udvalget, forsaavidt den berøer paa Gradueringen af Forbrydelsen og Anordningen og Bestemmelsen af Vigtigheden af de forskjellige Gjenstande, mod hvilke Forbrydelsen er rettet. Mine Forslag angaae kun det formelt Rigtige i Anvendelsen af visse Straffbestemmelser, uden Hensyn til det Forslag, der angaaer Omflytningen i det Hele taget.

Ordføreren: Da Forhandlingerne om § 79 synes at være blevne et lille Emne for sig selv, skal jeg tillade mig at yttre et Par Ord om samme, uden i Dieblicket at tage Hensyn til, hvad der igrigt er yttret, navnlig af min ærede Sidemand (Madvig). Jeg skal da i Gæt og Alt stadfæste Rigtigheden af, hvad Udvalgets ærede Formand (Friege) har an-